

САРА ЗДРАВКОВИЋ

НА САХРАНИ ЈЕДНЕ КОШУЉЕ

По небу у сутон развлаче се ружичасти облаци као шећерна вуна, и топла светлост боји канцеларију. Напољу црквена звона и грактање врана. Пишем љубавну причу, брачну причу, своју најбољу икада. Дирљиве емотивне сцене преплићу се с прозаичним тренуцима кувања и чишћења, од којих сваки наговештава дубоко значење и симболику. Уметнички истражујем симбиозу љубави и економско-прагматичких појава које настају у сваком заједничком животу, био он брак или не. Кокетирам с мотивима емотивне зависности, поигравам се временским равнима и случајно понављаним приказима, који исказују вечиту динамику истовремене поузданости и изневерености. Уживам у свом списатељском генију.

Прилазиш ми с леђа и њушкаш косу.

– Пишем. Кажем одсутно.

– О чему?

– О нама.

– Па како ти ја онда сметам?

– Јер пишем.

Насмешим се док те прекоревам. Окрећем се ка теби. Имаш на себи кошуљу коју си носио кад смо се упознали. Какав клише приче.

– Идемо?

– Где, љубави?

– Па у шетњу, рекли смо да ћемо у шетњу.

Потпуно сам заборавила. Тугаљиво гледам у текст. У расцепу између стварног договора с тобом и стварног договора с фикцијом. Напољу небо тамни, и посивели облаци ми се сад чине као званице којима је мрско да оду с догађаја који је очигледно завршен.

– Какав сам у твојој причи?
– Подсећаш ме на договоре које кршим, и упорно са мном правиш планове. Ево, сад ме зовеш у шетњу за коју сам заборавила да смо се договорили.

Благо се мрштиш.

– Немогуће. Ја те стварно зовем у шетњу. Немогуће је да сад о томе пишеш.

– Постала сам и видовита.

Нагињеш се преко мог рамена и на брзину читаш текст. Смешно ти је. Драго ми је због тога.

– Добро ме познајеш. Али не носим кошуљу коју сам носио кад смо се упознали. То си додала да би прича била боља.

– Збуњена сам. Морала је онда бити веома слична. Да ли ме је заварало сећање? Где је „права” кошуља?

– Ниси ваљда бацио ту кошуљу?

– Да. Била је већ стара.

– Ниси ми рекао.

– Што бих ти то рекао?

Гледамо се. Имаш право, а и немаш. Било је важно да ми кажеш, а и није. Можда ти не бих дала да је бациш. Можда бих је исекла у кругове, и урамила их и окачила. Или бих је целу сложила и урамила и окачила, као што Американци раде са дресовима играча бејзбола, кад неко постане легенда. Наша љубав мени је легенда. Има сигурно нека таква песма. Требало је да ми кажеш да си је бацио.

– Је л’ идемо у шетњу?

Ситуација је антиклимактична. То није та кошуља. Самим тим ми не бисмо били ликови у Причи о шетњи која ће трасирати пут којим смо ишли кад смо се упознали испред Матице српске, па прошли Пашићевом улицом до центра града, и једно другоме ушли у личну историју...

– Не иде ми се. Не намеравам то, али глас ми звучи као да долази из издубљеног дебла мртвог дрвета.

Јасно ти је све. Ипак смо у браку.

– То што сам упознао тебе није једино што ми се десило у тој кошуљи. Имам разне успомене у вези с њом, била ми је драга. Сумњам да ћу наћи сличну у скорије време, тако ситно карирану. Али боја је већ била испрана, и чак се на лакту појавила рупа, која би само расла.

Наравно, у праву си. То је само кошуља. Не треба због мене да је мучиш, да је носиш и док је на издисају, да пролонгираш неизбежно. То је баш недостојанствено за једну кошуљу. Замислила сам је како лежи у ковчегу, у погребном дому, окружена цвећем

док сви држимо говоре. Мој би, наравно, био најбољи и најдужи, јер сам је први пут видела кад сам упознала мужа.

Посматрам те. Нервирам те, мало. Ништа необично за вече после радног дана, кад је пажња коначно слободна и може да се усмери на другог.

– У праву си. Мада сумњам да си урадио било шта важније у тој кошуљи од тога што си мене упознао.

– Ето, јесте, ако треба да буде тако, нека буде тако... То је најважније што сам урадио у последњих двадесет година, ма у целом животу! Уста ти се развлаче у осмех.

Као увек, духовито ми је твоје задиркивање, али ме и нервираш. Мало. Амбивалентност изражавам тако што устајем и ударам те благо по руци.

– Него шта!

Одустајем од Приче о шетњи у корист праве шетње. Свакако је то само епизода у Већој Причи, којој ћемо, у складу с традицијом романтичних приповести, надам се припадати срећно до краја живота.